

РЕШЕНИЕ

Номер 228

07.10.2020 г.

Град Стара Загора

В ИМЕТО НА НАРОДА

Окръжен съд – Стара Загора

II Граждански състав

На 15.09.2020 година в публично заседание в следния състав:

Председател: Пламен С. Златев

Членове: Мариана М. Мавродиева
Веселина К. Мишова

Секретар: Катерина И. Маджова

като разгледа докладваното от Пламен С. Златев Въззивно гражданско дело
№ 20205500503045 по описа за 2020 година

Производството е на основание чл.258- 273 от ГПК във вр. с чл.262,
ал.1, чл.270 и чл.242 от КТ и във вр. с чл.82- 86 от ЗЗД.

Делото е образувано по постъпила в законния 2- седмичен срок по чл.259, ал.2 от ГПК въззивна жалба от служителката- ищца Е. И. С. от гр.К.,*** против изцяло негативното за нея Решение № 354/03.07.2020г., постановено по гр.д.№ 767/2019г. по описа на РС- Казанлък, с което са били напълно отхвърлени, като неоснователни и недоказани, предявените й искиове против работодателя й СНЦ ТД“О.г.“- гр.К.,*** за заплащане на сумите 1755 лв. възнаграждение за положен извънреден труд през 2016г., 1176 лв. възнаграждение за положен 240 ч. извънреден труд по 2 ч. всеки работен ден в месеците юли и август на 2016г., 2017г. и 2018г./по 40 ч. месечно/, ведно със законната лихва и разноските по делото. Прави оплаквания за неназначаване на съдебно- графологична експертиза, за неправилна преценка на събраните писмени и гласни доказателства, както и заключението на съдебните експертизи, както и за неправилно приложение на материалния закон. Излага подробно своите фактически и правни аргументи в този смисъл. Моли настоящия въззивен съд да постанови свое Решение, с което да отмените изцяло атакуваното от нея Решение на РС- Казанлък, и вместо него да постановите друго свое, с което да уважи изцяло предявените от нея парични

искови претенции против бившия ѝ работодател, ведно със законната лихва и разноските пред двете съдебни инстанции. Няма свои нови доказателствени искания пред настоящия въззивен съд. Въззивницата не се е явила лично или чрез процесуален представител и не е пледирала пред настоящата въззивна инстанция.

В законния 2- седмичен срок по чл.263, ал.1 от ГПК е постъпил писмен Отговор на въззивната жалба от ответника- работодател СНЦ „ТД О.Г.“- гр.К.,***, който счита, че Въззивната жалба на ищцата била изцяло неоснователна и недоказана, като излага подробни свои фактически и правни съображения в тази насока. Заявява, че съгласно чл.12 ГПК първоинстанционния съд бил обсъдил всички събрани и приложени по делото доказателства/както поотделно, така и в тяхната съвкупност/, като бил извел по вътрешно убеждение в мотивите на решението си изводите, които кореспондират с правилата на логиката и обективната истина. Твърди, че не отговаряло на истината твърдението на въззивницата, че на първа инстанция не били обсъдени представените от ищцата доказателства, понеже от мотивите на решението било видно че са обсъдени както представените експертизи, обяснения на ищцата, показанията на свидетелите на двете страни, както и представените писмени доказателства. Моли настоящия въззивен съд да остави без уважение и да отхвърли въззивната жалба на служителката, като неоснователна и недоказана, ведно със законните последици от това, и да потвърди обжалваното от нея първоинстанционно решение, като правилно, обосновано и законосъобразно. Претендира да му се присъдят направените разноси пред въззивна инстанция. Няма свои нови доказателствени искания пред настоящата въззивна инстанция. В този смисъл е и пледоарията на процесуалния му представител- адвокат по делото.

Настоящият въззивен съд, като обсъди доводите на всяка от страните по делото, атакуваното първоинстанционно съдебно Решение, събраните по делото пред РС писмени и гласни доказателства- поотделно и в тяхната съвкупност, и приложимите по казуса материалноправни и процесуални норми, намери за установено и доказано по несъмнен и безспорен начин следното :

Видно от мотивите на атакуваното изцяло негативно за въззивницата-

ищца/служителка/ Решение на РС- гр.К.,***, първоинстанционният съд при цялостната преценка на събраните от него писмени и гласни доказателства правилно е преценил, че безспорно местоживеенето на въззивницата- ищца и местоработата ѝ са съвпадали през процесния период от време/в малката х.“Б.“/, следователно по време на осъществяване на трудовото правоотношение между страните по делото, въззивницата- служителка е прекарвала денонощията си/включително и значителна част от времето си в почивните и неработни за нея дни/ на същото това едно и също място. Включително и през дните, в които е било официално разпоредено и фактически реализирано заместване ѝ на работното ѝ място от друго определено от работодателя лице от състава на ТД за извършване на прием на туристите, поради нормативната необходимост на ищцата да бъде осигурена необходимата ѝ по КТ междуседмична почивка. Работното време в общият случай съгласно разпоредбата на чл.136, ал.3 от КТ е до 8 ч. през деня, като се изчислява в работни дни/подневно/, освен ако работодателят/както е в процесния казус/ не е установил сумирано изчисляване на работното време за период от 1 м., което е в съответствие с допустимия от закона срок до 6 месеца. В такъв случай/като процесния/ максималната продължителност на работна смяна при сумирано изчисляване на работното време може да бъде и до 12 ч. максимум, като тогава сумираното изчисляване на работното време при непрекъснатата седмична почивка е не по- малко от 36 ч. Безспорно е установено по делото пред РС, че с оглед особеностите на трудовата функция и естеството на възложената работа на служителката, работодателят е дал на изпълняващия длъжността „домакин /пазач/ спални помещения в общежития пансиони и др.“ в ТД свободата сам да извършва организацията на работния си ден, поставяйки му единствено ограничението дължимите часове труд да бъдат положени в интервала от време от 8,00 ч. до 20, 00 ч./тоест до максимум 12 ч. дневно/. Следователно полагането на труд извън това време а служителката- въззивница въобще не е било разрешено, а напротив- било ѝ е изрично забранено с Правилникът за вътрешния трудов ред/ПВТР/ на работодателя- ТД. Поради което претендираното от служителката полагане на нощен труд и правенето на резервации за посещения в хижата също не се доказва да се явяват в кръга на разрешените дейности за въззивницата, но въпреки това тя и съответно съпруга ѝ са приемали такива резервации на личния си телефон и са посрещали гости на местоработата на служителката в

хижата/собственост на работодателя ТД/, включително и след 22, 00 ч., за което липсват по делото на РС каквито и да са писмени доказателства работодателят да ѝ е възлагал да приема туристи в интервала от време между 20, 00 ч. вечерта и 08, 00 ч. сутринта. Ето защо се явява напълно законосъобразен, мотивиран и доказан извода на РС, че извършваната от ищцата дейности преди 08,00 ч. сутринта и след 20, 00 ч. вечерта/т.е. извън работното ѝ време от максимум 12 ч. дневно/, е в разрез с трудовата дисциплина, понеже това противоречи на изрични императивни разпореждания на работодателя ѝ, каквато безспорно е забраната за полагане на нощен труд. Следователно РС правилно е преценил, че извършването от въззивницата на дейности, забранени от работодателя, не може да се счита за положен от нея, като негова служителка „извънреден труд“ по смисъла на чл.143- 150 от КТ, тъй като той не е положен по разпореждане или със знанието и без противопоставянето на работодателя от служителя извън установеното за него работно време.

Пред РС не са били събрани доказателства колко точно туристи е обслужила служителката- въззивница в претендирай от нея процесен период от време, какви конкретно дейности тя е извършила, продължителността на тяхното извършване, както и необходимото време за извършването на тези дейности да надхвърля определените от работодателя общо 8 ч. дневно, или съответно не повече от 12 ч. дневно. Липсват пред РС доказателства, че служителката е полагала труд в определените ѝ от работодателя почивни дни. Приложимата по случая подзаконова правна уредба по чл.9а от Наредбата за работното време, почивките и отпуските/НРВПО/ изисква едновременно с установяването на сумирано изчисляване на работното време по реда на чл.142, ал.2 от КТ работодателят да утвърждава поименни графици за работа за периода, за който е установено сумираното изчисляване, като съгласно актуалния текст на . Изискването работодателят да запознава работниците или служителите с утвърдените графици преди започване на работа по тях е въведено в чл.9а, ал.2 от НРВПО от 01.01.2018г. и отразява възможността през периода на установено сумирано изчисляване, утвърдените поименни графици да се изменят от работодателя при промяна на числеността на заетите работници и служители или на други обстоятелства, при които те са били утвърдени, каквито в процесния случай очевидно се явява постъпилите

резервации за посещение на хижата, решението на туристите да удължат престоя си в хижата извън заявления предварително, внезапно и/или непланирано предварително отсъствие на ищцата- въззивница от работното ѝ място. Мотивирано и доказано, РС е приел в мотивите на атакуваното му Решение, че изготвеният от работодателя за служителката му предварителен график за явяване на работа ѝ е бил връчван преди началото на всеки отчетен период- тоест преди началото на всеки календарен месец, като този график очевидно е търпял никакви промени с оглед естеството на извършваната работа и предвид факта, че резервациите за посещението на хижата се правят не от хижарката, а от служител на дружеството. Като за тези промени въззивницата е била регулярно уведомявана писмено всяка седмица, когато се е отчитала в офиса на дружеството съгласно показанията на св.Тенева ѝ е даван графика за следващата седмица, което не е в нарушение действащите разпоредби на НРВПО, тъй като никъде в нея не е изрично посочен способ за информиране/запознаване/ на служителите с изменението на вече утвърдените поименни графици. Напълно мотивирано и доказано РС е приел, че липсват по делото на РС доказателства въззивницата да е уведомявала по някакъв начин прекия си ръководител, че ѝ се е налагало да работи над установеното работно време от 8 ч. дневно, че ѝ се е налагало да работи през ден, предварително определен от работодателя ѝ за неин почивен, че тя не била уведомявана от работодателя си за направена резервация за хижата за дата, която за нея е била обявена за почивен ден, или че е била извършила възложената ѝ от работодателя работа да посрещне туристите по резервацията в почивния си ден. Дори нещо повече- безспорно е мотивирано и доказано пред РС, че за да осигури на служителката си/въззивницата/ определената по закон междуседмична почивка, работодателят е командировал в хижата свои членове, които да я заместят, докато тя почива, за което са издавани командировъчни заповеди и са изплащани командировъчни пари. Като никоя страна по делото не оспорва, че в края на отчетния период е бил съставян окончателният „график“ за явяване на служителката на работа, който е отразявал предвижданията на работодателя ѝ за явяването ѝ на работа съобразени с всички наложени се в периода от време промени и действителното поведение на работника, изразяващо се в явяване или неявяване на работа, както и причините за отсъствието ѝ. И именно по този коригиран/а не по първоначалния график/ се е основало изчисляването и

изплащането на полагащото се на служителката трудово възнаграждение от работодателя ѝ- въззиваем.

Не се доказана и другото въззивно оплакване, че исковата ѝ претенция била доказана видно от поименните графици. Съгласно представените писмени доказателства, свидетелските показания и заключението на неоспорената съдебно- икономическа експертиза пред РС, напълно мотивирано, законосъобразно и правилно в атакуваното първоинстанционно Решение е констатирано, че поименните графици за процесния период от време да се изготвяни, като сборът от работните часове по графика на служителката за периода на сумираното изчисляване, не е по- голям от нормата за продължителност на работното време съгласно чл.6 от Наредбата, считано от 01.01.2018г. РС- Казанлък напълно обосновано, вярно и пълно е обсъдил и преценил междувременно променяните разпоредби в тази Наредба, свързани с нормите на чл.9в във вр. с чл.9б и във вр. с новия чл.9г/в сила от 01.01.2018г./, съгласно които в края на периода за установеното сумирано изчисляване на работното време, при техен брой в повече, това се отчита за извънреден труд по реда на чл.149 от КТ пред Инспекцията по труда- Ст.Загора, който би следвало да се заплаща с не по- малко от 50 % увеличение. Но поради недоказването от ищцата/въззивница/ на полагане на твърдения от нея извънреден труд, се явява напълно правилен извода на РС, че предявените от служителката искове за заплащане на положен труд в почивните дни извън определения график за работа в размер на 1 755 лв. и положен извънреден труд извън определените 8 ч. по график в работните дни, по 2 ч. за месеците юли и август през 2016г., 2017г. и 2018г. в размер на общо 1 176 лв., се явяват изцяло неоснователни и недоказани.

Не се доказва пред настоящата инстанция и оплакването на въззивницата- служителка, че по време на почивките си по графика и в почивните си дни тя била пребивавала в хижата и съответно е била обслужвала туристи, и че освен нея никакви други служители на дружеството- работодател не били работили едновременно с нея на хижата, поради което това било само неин извънреден труд.

Нелогична и недоказана се явява и тезата ѝ във в.жалба, че в някой от почивните си дни/вторник или сряда/ въззивницата е слизала до ТД в гр.Казанлък, за да отчита приходите, което означавало, че и тогава в тези свои почивни дни тя била и работила, дори и да нямало в хижата туристи за

обслужване. Недоказана пред РС и пред ОС остана и тезата ѝ, че тя била работила много повече от нормативно установеното особено в периода от м.май до м.септември през процесния период от време, когато имало непрестанен денонощен поход от туристи по маршрута вр.Ком- н.Емине.

В тази връзка въззивният съд счита, че атакуваното първоинстанционно Решение е изцяло мотивирано, законосъобразно и правилно, не се установиха и доказва твърдените от въззивницата нарушения в атакуваното изцяло негативно за нея Решение на РС. Поради което атакуваното първоинстанционно Решение се явява в своята цялост мотивирано, законосъобразно и правилно, при постановяването му не са допуснати съществени процесуални нарушения, и то следва да се потвърди напълно, ведно с всички законни последици от това.

На основание чл.280, ал.2, т.3, пр.2 от ГПК във вр. с чл.262, ал.1, чл.270 и чл.242 от КТ и във вр. с чл.82- 86 от ЗЗД, това въззивно съдебно Решение е окончателно и не подлежи на касационно обжалване пред ВКС- гр.София.

Ето защо, воден от горните мотиви и на основание чл.258- 273 от ГПК във вр. с чл.262, ал.1, чл.270 и чл.242 от КТ и във вр. с чл.82- 86 от ЗЗД, въззивният ОС- Ст.Загора

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло Решение № 354/03.07.2020г., постановено по гр.д.№ 767/2019г. по описа на РС- гр.К.,***.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____